

LECTURA POÈTICA

Darrere el vidre

Feliu Formosa

Meditació última

Soc amic de la tarda d'hivern que em disposa a un poema que no pot ser acomplert. Soc amic de la idea perduda, de l'inútil esforç perquè sonin uns mots dins la vall que m'ha fet com soc ara i del clos de la qual surto poc. Mentre torno a estimar l'enyorança de l'adolescent que vaig ser quan encara de Mozart ben poc en sabia, soc amic de la tarda d'hivern que em disposa al poema. És difícil salvar les fronteres del pur exercici i comprendre el llenguatge atzarós dels objectes inerts. Innombrables vegades he vist el castell que domina unes terres on va cultivar-se aquest gest de la mà que acarona la pedra escalfada, la terra dels avis, tot sabent que el desig d'imitar-lo amb paraules ritmades no seria acomplert. Soc amic de la tarda d'hivern. Soc amic de les notes que obliden un cor massa gràvid i de totes les coses que són més enllà dels meus límits. Soc amic de la tarda d'hivern que em disposa al poema i he sabut finalment que el poema mateix no té fi.

Faràs dos trucs i t'obriré la porta
i no em sabré avenir que siguis tu.
Et faré entrar al meu pis, que desconeixes
i que només és fet per subsistir-hi.
Però no m'hi trobaràs qui sap per quin
designi inescrutable. Així que et fiquis
al menjador, veuràs el teu retrat
i els nostres llibres. Sonarà el nocturn.

Fullejaràs potser Virginia Woolf,
vindré darrere teu, amb el desig
de sentir els teus cabells damunt la galta.
Amb tota la tendresa, et faré asseure
en un dels vells seients que compartíem
(durant els últims temps hi estudiaves
el llarg monòleg d'una dona sola
que tu no vas ser mai). Al teu davant,
espiares els teus ulls, el dolç somriure
dels teus llavis amables, mig oberts,
i tot acabarà en una abraçada
que serà la primera. No hi haurà
ni passat ni futur. Tot serà lògic.
I aquest poema mai no haurà existit.

Passejo, doncs, el meu insomni
per la ciutat, de matinada,
on tu, adormida, et vas distanciant
com des d'un tabernacle.

La grisor acollidora de l'asfalt
a aquestes hores.
El desnivell amable del carrer.
El silenci devot de les façanes.

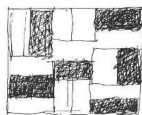
I ets com el cor invisible
d'un àmbit expectant
de vida oculta on bateguen
totes les respostes possibles
sobre nosaltres dos.

Caminar per la ciutat
que encara dorm:
tot jo pregunta viva.

Feliu Formosa Torres
(Sabadell, 1934). Poeta,
assagista, traductor i
home de teatre.
Professor jubilat de
l'Institut del Teatre de
la Diputació de
Barcelona. Després
d'exercir dos trimestres
com a professor de
traducció a la

Universitat de Heidelberg, es dedica al teatre com a director i actor, publica l'assaig *Per una acció teatral* (1971), i s'inicia com a poeta l'any 1972. Recull onze dels seus llibres a *Darrere el vidre. Poesia 1972-2002*. Segueixen tres llibres més d'una poesia que té com a origen i com a base la cultura, l'experiència, la metàfora i la música, sempre a la recerca de noves propostes formals. Com a traductor de l'alemany, ha publicat més d'un centenar de títols, sobretot de teatre i poesia. Ha obtingut nombrosos premis i distincions: Premi Carles Riba, Creu de Sant Jordi, Premi de Traducció del Ministerio de Cultura d'Espanya, Premi Nacional de Cultura de la Generalitat de Catalunya, Premi d'Honor de les Lletres Catalanes i Premi Friedrich Gundolf de l'Acadèmia Alemanya de la Llengua i la Literatura.

SANTACÈLIA
DE MONTSERRAT
INSTITUT ART I
ESPIRITUALITAT
SEAN SCULLY

FUNDACIÓ ABADIA DE MONTSERRAT, 2025

Institut Art i Espiritualitat Sean Scully

LECTURA POÈTICA

Feliu Formosa

Darrere el vidre

20 de desembre de 2019, 16h · Santa Cecília de Montserrat